L'ENTREVISTA

NEURÒLEGS DAVANT LA COVID-19

Dra. Àngela Vidal-Jordana
Hospital Universitari Vall d'Hebron
Barcelona

En primer lloc, moltes gràcies per accedir a aquesta entrevista.

Quina és la teva funció enfront l'epidèmia?

Degut a la pandèmia he estat assignada a un equip "Covid", encarregat de passar a planta als pacients ingressats amb aquesta patologia. També hem de cobrir puntualment guàrdies de pacients hospitalitzats a les diferents àrees de l'hospital, així com al pavelló municipal d'esports ubicat davant de l'hospital.

Què ha suposat per a tu el procés de re-aprenentatge?

Doncs informar-me i llegir molts protocols, també la necessitat d'aprendre coses de maneig bàsic de la planta que habitualment no formen part de les meves tasques. Inicialment ho vaig viure amb una barreja d'emoció i por de no saber portar correctament aquests pacients. Després en pocs dies agafes el ritme i veus que tot és bastant lineal i que no té molt de misteri.

Què és el que trobes més a faltar com a neuròloga?

Tot. Fer una història clínica, explorar més enllà de l'auscultació respiratòria, fer l'acompanyament de la malaltia crònica pròpiament vinculada a la nostra especialitat. Un cop passes la primera fase d'aprenentatge, la veritat és que el maneig d'aquests pacients pot arribar a ser una mica monòton i fins i tot avorrit.

Com a professional, què és el que està sent més dur en aquest període?

La "despersonalització" que d'alguna manera s'ha hagut d'implementar a la medicina. Fa molt temps que no passava a planta tan seguit i a tants malalts. A mi m'agradava seure al llit mentre m'explicaven la seva història. Ara les circumstàncies t'obliguen d'alguna manera a fer tot més "a distància". També trobo que és molt dur l'aïllament que viuen els pacients, estan ingressats sense visites de familiars a qui informes telemàticament, i en ocasions ens toca sentir també molts "drames" familiars de varies persones infectades amb un desenllaç no sempre feliç.

I quins són els aspectes més positius que estàs traient d'aquesta nova etapa?

La companyonia, els vincles que es creen amb els diferents professionals. Tots estan disposats a donar un cop de mà i ensenyar-te tot això que no forma part de les teves tasques habituals.

Com ha influït en la teva vida personal aquesta situació?

La meva parella també és metge i els nens estan a casa, així que ens ha calgut una organització encara més important. També potser ens hem fet més conscients de la necessitat de neteja a l'arribar a casa i intentar evitar (en la mesura del possible) repartir abraçades i petons només arribar, sense haver passat abans per la dutxa. Però la veritat és que fora d'això i de reubicar-me a la nova tasca assistencial, crec que aquesta nova situació no ha tingut més impacte en la meva vida personal.